

Arrest

nr. 325 993 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 juli 2024 met toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse neef.

Op 17 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2024 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...) 2000

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse neef, de genaamde Q. (...) M. (...), K. (...) H. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij de aanvraag een Marokkaans paspoort voor met een geldigheidsduur van 23.06.2021 tot 23.06.2026. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/12, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

In artikel 47/2 staat: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]

Het bezint van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een geldig inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige

van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §4; 41, §2; 47 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 47; 52, §2 en 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41 §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen

waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit artikel 40bis, §4 juncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum zou moeten voorleggen.

Quod non!

Genoemde artikelen moeten worden samen gelezen met artikel 47 van het VreemdelingenKB, dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB gaat als volgt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het in beginsel dient te gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een visum, doch bij het ontbreken van deze documenten mag het ook gaan om andere documenten die aantonen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (zie ook: RvV 12 juni 2020, nr. 236.793).

Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus géén reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren: een al dan niet verstreken paspoort volstaat duidelijk.

Dat de sanctie voor het ontbreken van voornoemde documenten nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet. Ter herhaling wordt daarin het volgende bepaald.

“§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Een geldboete is met andere woorden de enige mogelijke sanctie in het geval het ‘ander familielid’ niet in het bezit is van een paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders betreft dan de aanvraag tot inschrijving op grond van een gezinshereniging als ander familielid. In dit opzicht kan er tevens verwezen worden naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) waaruit volgt dat België een derdelander-familiedid geen verblijfsvergunning kan weigeren omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, als deze zijn identiteit en zijn verwantschap met een Unieburger bewijst.

7.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Er kan bijgevolg géén voorlegging van een geldig inreisvisum worden gevraagd van verzoeker. Verzoeker diende louter een (geldig) nationaal paspoort voor te leggen, hetgeen hij gedaan heeft, wat ook niet wordt betwist door verwerende partij. Het betreft zijn Pakistaans paspoort geldig tot 23.06.2026 (met nr. G2499913).

(stuk 3)

Het gaat dus geenszins om een Marokkaans paspoort zoals verwerende partij stelt, hetgeen wijst op een gebrekkige en onzorgvuldige studie van de aanvraag van verzoeker!

Door alsnog – na opstart van de aanvraag gezinshereniging en aflevering van de bijlage 19ter – de voorlegging van een geldig inreisvisum te eisen, voegt verwerende partij een extra voorwaarde toe aan de wet, waardoor zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

In dit opzicht kan verwezen worden naar eerdere rechtspraak van Uw Raad (RvV 12 juni 2020, nr. 236 793):

“Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij aanvoert dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie niet kan worden vereist dat hij een geldig visum voorlegt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig is tot 29 maart 2023.

3.3.2. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).”

Deze zienswijze werd nog bevestigd in zeer recente rechtspraak (RvV 27 mei 2024, nr. 307 225).

8.

Indien er door verwerende partij of door Uw Raad zou verwezen worden naar een aantal afwijkende arresten (bv. RvV 9 januari 2024, nr. 299.712; RvV 9 november 2022, nr. 279.901; RvV 14 april 2021, nr. 252.756;

RvV 26 maart 2021, nr. 251.748; RvV 17 april 2020, nr. 235.273; RvV 9 juli 2019, nr. 223.830; RvS 30 september 2024, nr. 260.849 en RvS 19 september 2024, nr. 260.674), wenst verzoeker het hierna volgende te stellen (in navolging van een artikel dat gepubliceerd werd op vreemdelingenrecht.be).

Volgens deze rechtspraak mag een gemeente een aanvraag gezinshereniging die in België is ingediend door een 'ander familielid' van een Unieburger, weigeren wanneer het familielid visumplichtig is en geen paspoort met geldig visum voorlegt binnen drie maanden na de aanvraag.

Deze zienswijze wijkt evenwel af van de gevestigde praktijk van de voorbije tien jaar (zie bv. RvV 12 juni 2020, nr. 236.793 en RvV 16 juni 2022, nr. 274.135, waarin werd geoordeeld dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt) én gaat in tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht.

Ook de Franstalige Dienst Vreemdelingenzaken volgt deze gevestigde praktijk en weigert geen aanvragen om de reden dat er een geldig inreisvisum zou ontbreken!

Bovendien bestaat er geen duidelijke verblijfsprocedure voor 'andere familieleden' van Unieburgers: de verblijfsprocedure voor 'klassieke' familieleden is immers niet volledig toepasbaar op 'andere' familieleden.

Tot nu toe werd hierover nog géén prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

In arresten nrs. 251.748, 235.273 en 223.830 ging het telkens om een visumplichtig 'ander familielid' van een Unieburger dat op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende bij de gemeente. Die weigerde de aanvraag steeds op basis van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB omdat het familielid geen paspoort met geldig inreisvisum overmaakte binnen de drie maanden na de aanvraag (zoals in casu), zoals voorgeschreven door artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in die arresten vast dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet de bepalingen van hoofdstuk I over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet) ook van toepassing maakt op de 'andere' familieleden (bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet geeft derdelands familieleden van een Unieburger maar het recht om de Unieburger te begeleiden of te vervoegen, voor zover ze voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ter herhaling; artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Deze bepaling wordt verder uitgevoerd in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, dat als volgt gaat:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

De laatste zinsnede in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet ("dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"), verder uitgewerkt in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, vormde de basis voor een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers ('klassieke' en 'andere') en familieleden van Belgen een aanvraag gezinshereniging te laten indienen ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België. Dus ook zonder geldig inreisvisum.

Deze wetgeving en praktijk vloeiden, ter herhaling, rechtstreeks voort uit het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99). In het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

In de afwijkende arresten van de Raad (die dus ingaan tegen het hierboven aangehaalde), wordt gesteld dat de verzoekers niet aantonen:

- Waarom de wettelijke vereisten om in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum, zoals opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, niet op hen van toepassing zou zijn;
- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het Unierecht. Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) volgt dat het 'ander' familielid een andere rechtspositie heeft dan het 'klassieke' familielid van een Unieburger en dat lidstaten de binnenkomst en het verblijf van 'andere' familieleden alleen moeten 'vergemakkelijken'. Dit moet volgens de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) gebeuren op basis van het nationale recht zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in de Burgerschapsrichtlijn, maar noodzakelijkerwijs voortvloeien uit het interne recht van de lidstaat. In tegenstelling tot 'klassieke' familieleden putten 'andere familieleden' géén recht op vrij verkeer uit het Unierecht en ontlenen zij géén recht op binnenkomst en verblijf aan de Burgerschapsrichtlijn;
- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C459/99). Volgens de RvV heeft de BRAX-rechtspraak alleen betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger, zijnde een 'klassiek' familielid. Aangezien de rechtspositie van een 'ander' familielid verschillend is van die van een 'klassiek' familielid kunnen verzoekers zich niet beroepen op dit arrest.

9.

Maar:

In het Rahman-arrest stelde het Hof van Justitie dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere' familieleden van de Unieburger te 'vergemakkelijken'. Meer bepaald houdt deze verplichting in:

- Om aanvragen van 'andere' familieleden gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen. De vraag stelt zich of België zich aan deze verplichting houdt, aangezien een derdelands familielid van een derdelander (in buitengewone omstandigheden) of van een Belg (altijd) wel in de mogelijkheid is om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum. Daarnaast kunnen alle derdelanders in België, mits bewijs van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag indienen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder dat zij in het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum. Op dit punt behandelt België 'gewone' derdelanders dus gunstiger dan 'andere familieleden' van Unieburgers, aangezien deze laatste categorie volgens de hier besproken rechtspraak nooit een aanvraag gezinshereniging kan indienen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

- Dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is. Door automatisch de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat geen geldig inreisvisum voorgelegd werd, blijft Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig in gebreke om de aanvraag van deze familieleden ten gronde te onderzoeken, rekening houdend met hun persoonlijke situatie.

- Dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie. Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat

artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid. Een automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een 'ander familielid' op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd, zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, lijkt niet alleen op gespannen voet te staan met artikel 20 VWEU, maar mogelijks ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden. In casu betreft de referentiepersoon de neef van verzoeker, waarvan hij heeft aangetoond dat hij deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker heeft dit op afdoende wijze aangetoond, doch dit werd op geen enkele wijze onderzocht door verwerende partij!

– Dat lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben over de in aanmerking te nemen omstandigheden, maar de wettelijke voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijkt' en mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn werd gedeeltelijk omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 (BS 10 mei 2007) en werd gedurende meer dan tien jaar op een soepele manier geïnterpreteerd door DVZ en gemeenten, waarbij een ander familielid géén geldig inreisvisum moest hebben om een aanvraag te kunnen indienen. Door deze voorwaarde plots wel te stellen bemoeilijkt België nu de binnenkomst en het verblijfsrecht van deze familieleden. De vraag stelt zich of deze nieuwe interpretatie verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijkt' en of deze interpretatie artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect berooft. Zo maakt de voorafgaande voorwaarde van een geldig visum een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en de Unieburger immers onmogelijk.

– Dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. De RvV zou dus de Belgische verblijfswetgeving en de toepassing ervan door DVZ en gemeenten moeten toetsen aan bovenstaande punten.

Bovendien is het zo dat er geen duidelijke verblijfsprocedure bestaat voor een 'ander' familielid van een Unieburger.

Wanneer verwerende partij of de gemeenten de aanvragen van andere familieleden van een Unieburger weigeren omdat er geen geldig inreisvisum zou voorliggen, weigeren zij de aanvraag op grond van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB. In dit laatste artikel worden alle bepalingen van Hoofdstuk I van het Vreemdelingen-KB over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (met uitzondering van artikel 45) van toepassing gemaakt op de 'andere' familieleden. Maar niet alle bepalingen in Hoofdstuk I van het Vreemdelingen-KB zijn toepasbaar op het 'ander' familielid. Zo kan de verblijfsprocedure in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing op de 'klassieke' familieleden, niet zomaar 'naar analogie' toegepast worden op 'andere' familieleden:

– Artikel 52, §1 van de Vreemdelingen-KB bepaalt dat het derdelands familielid van een Unieburger zijn aanvraag gezinshereniging indient bij de gemeente van zijn verblijfplaats door middel van een bijlage 19ter, voor zover hij zijn familieband met de Unieburger bewijst. Maar een ander familielid-feitelijke partner heeft géén (biologische of juridische) familieband met de Unieburger. Het is dus niet geregeld in het Vreemdelingen-KB welke documenten dit ander familielid moet overmaken om een bijlage 19ter te verkrijgen van de gemeente.

– Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB somt de documenten op die het familielid van de Unieburger moet overmaken binnen de drie maanden na de aanvraag. Dat artikel luidt als volgt: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid [lees: §2] van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult." Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB vermeldt dus niet welke documenten een ander familielid moet overmaken (binnen de drie maanden). Een verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet ontbreekt.

– Artikel 52, §3 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de gemeente de aanvraag moet weigeren met een bijlage 20 wanneer het familielid niet alle vereiste documenten overmaakte binnen de drie maanden. Aangezien het Vreemdelingen-KB niet bepaalt welke documenten de 'andere' familieleden moeten overmaken (binnen de drie maanden), rijst de vraag of de gemeente zich überhaupt op dit artikel kan beroepen om een aanvraag te weigeren.

– Overigens volgt uit artikel 58 van het Vreemdelingen-KB dat ook artikel 47 van het Vreemdelingen-KB van toepassing zou zijn op 'andere familieleden'. Volgens dat artikel is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB

verwijst) van zodra een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart wordt overgemaakt of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Een geldig inreisvisum is hier dus géén vereiste.

Tot slot herhaalt verzoeker de volgende rechtspraak van Uw Raad: In een arrest van 12 juni 2020 (nr. 236.793) stelt de RvV dat niet geëist kan worden van een ander familielid van een Unieburger dat het een geldig visum voorlegt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het de expliciete wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op de 'klassieke' familieleden, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, óók van toepassing zouden zijn op de 'andere' familieleden. Ook artikel 58 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de bepalingen van toepassing op de klassieke familieleden, waaronder artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing zijn op de andere familieleden. Artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verwijst naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB geeft uitvoering aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingen-KB volgt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten (zoals een geldig paspoort zonder visum).

10.

Verzoeker herhaalt tot slot dat het rechtszekerheidsbeginsel, in combinatie met het vertrouwensbeginsel, inhoudt dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissing betwist op geen enkele wijze het bestaan van de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon (= zijn neef waarmee hij een gezinscel vormt), doch weigert het verblijf op basis van het feit dat verzoeker geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij de aanvraag, hetgeen nooit eerder werd gevraagd, zowel niet naar aanleiding van de voorliggende aanvraag (zie bijlage 19ter dd. 25.07.2024), als daarvoor (zie bv. de bijlage 19ter dd. 18.01.2024). Verzoeker verblijft reeds sinds juni 2023 in België en nooit werd hem hierom gevraagd! (stukken 2 en 4)

Dit is een absolute schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aangezien verzoeker er mocht op vertrouwen dat zijn (geldig) paspoort voldoende was!

11.

De bestreden beslissing schendt aldus genoemde beginselen, alsook de geciteerde wetsartikelen, waar deze stelt dat het paspoort van verzoeker had moeten voorzien zijn van een geldig inreisvisum om te voldoen aan de voorwaarden cf. artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven. De beslissing is duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Voornoemde bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land

van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

2.

Verzoeker verwijst hierover ook naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald.

Voorliggend dossier van verzoeker, die (ander) familielid is van een burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het middel is gegrond.”

2.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Ter adstruering van zijn derde middel voert verzoeker het volgende aan:

“1.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

- a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
- b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;
- c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;
- d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Zoals hierboven reeds gesteld, moeten de lidstaten – bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging – rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie.

Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid.

Daaruit volgt dat de automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een ‘ander familielid’ op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd (zoals in casu het geval), zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, tevens in strijd is met artikel 20

VWEU, doch ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU, doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

2.

In casu betreft de referentiepersoon de neef van verzoeker, waarmee hij een gezinscel vormde en vormt! Dit heeft verzoeker op afdoende wijze aangetoond, doch wordt op geen enkele wijze onderzocht door verwerende partij!

Verzoeker heeft dit aangetoond aan de hand van de stukken die zich nochtans wel in het administratief dossier van verwerende partij bevinden!

Heeft verwerende partij alle stukken wel bekeken in het kader van de zorgvuldigheidsplicht?

Het betreffen immers stuk voor stuk bewijzen dat verzoeker en de referentiepersoon een gezinscel vormen.

Dit alles heeft verwerende partij niet besproken.

Er is dus wel degelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie!

Verzoeker zal hieronder nog verder aantonen dat hij met de referentiepersoon een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra onder het vierde middel).

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon (de Unieburger) ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het middel is aldus ernstig en gegrond."

2.4 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend met toepassing van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet. In dat geval moet verzoeker – krachtens de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit – een geldig paspoort voorzien van een geldig visum voorleggen, dan wel een geldige verblijfsvergunning voor een andere lidstaat. Verweerder stelt vast dat verzoeker een geldig paspoort heeft voorgelegd, doch dit paspoort is niet voorzien van een geldig visum. Verweerder concludeert dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging neergelegd in artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet. Wat de bevelscomponent betreft, motiveert verweerder – met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (cf. RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

In casu heeft verzoeker op 25 juli 2024 met toepassing van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging ingediend in de hoedanigheid van 'ander familielid' teneinde zijn Spaanse neef in België te vervoegen. Artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
[...]*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd omdat verzoeker niet over een geldig inreisvisum beschikt. Verzoeker betwist dat zijn aanvraag gezinshereniging op deze rechtsgrond kan worden geweigerd. Volgens verzoeker volstaat het dat hij een geldig paspoort heeft voorgelegd. Er kan van hem bijgevolg geen geldig inreisvisum worden gevraagd.

Te dezen moet worden gewezen op de recente rechtspraak van de Raad van State in zijn arresten nrs. 260.674 van 19 september 2024 en 260.849 en 260.850 van 30 september 2024, waarin de Raad van State deze kwestie op duidelijke wijze heeft beslecht.

Zo stelt de Raad van State in zijn arrest nr. 260.674 van 19 september 2024:

“9.Naar luid van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Op zijn beurt luidt artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet:

(...)

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum niet volstaat dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief houdt enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen “dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Verweerder heeft nergens melding gemaakt van enig ander bewijsstuk, behalve een verlopen paspoort met een verlopen visum. Daarenboven ontleen de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden”

geen rechten van vrij verkeer en verblijf aan het Unierecht zodat het maar de vraag is of zij dit anders kunnen bewijzen dan met een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum.

10. De verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest Brax doet niet anders besluiten.

Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

(..)

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontlelen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 oordeelt de Raad van State:

“6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker als partner in een duurzame relatie met J.R. behoort tot de categorie van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”, Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]

3)1 Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

8. Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf. Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf. De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden. Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit. Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de

betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11”.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. [...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet overmaken.

Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan “een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”. Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat. In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. (...).”

Verzoeker, die een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als ‘ander’ familielid zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State weldegelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum voor te leggen. Er wordt geenszins enige voorwaarde toegevoegd aan de wet, zoals verzoeker betoogt. De kritiek van verzoeker dat zijn verblijfsaanvraag niet ten gronde en dus rekening houdend met zijn persoonlijke situatie werd onderzocht, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat hij niet over een geldig inreisvisum beschikt waardoor hij niet aan de vereiste voorwaarden voldoet. Verzoeker, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis en 41, §2 van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 47; 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit. Zijn verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn standpunt kracht bij te zetten is, gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, niet dienstig. Waar verzoeker aanvoert dat de bovengenoemde rechtspraak van de Raad van State afwijkt van de gevestigde praktijk van de voorbije tien jaar en ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de bovengenoemde arresten van de Raad van State gezag van gewijsde toekomen en voorrang hebben boven de oudere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de “gevestigde praktijk” waarop verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept.

Het betoog van verzoeker dat de 'sanctie' voor het ontbreken van een geldig visum niet kan bestaan in de weigering van het verblijfsrecht daar er enkel een geldboete kan worden opgelegd, is niet ernstig. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder louter toepassing maakt van de geldende wetgeving om de verblijfsaanvraag van verzoeker te beantwoorden. *In casu* kan verweerder niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet over een geldig inreisvisum beschikt, waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. In dat geval komt het verweerder toe de toekenning van het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden te weigeren. Uit niets blijkt dat daarmee enige sanctie aan verzoeker wordt opgelegd.

Waar verzoeker zich beroept op de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *Brax* (cf. HvJ 25 juli 2002, C-459/99), kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie niet naar analogie kan worden toegepast op de huidige situatie.

Verder dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker bekritiseert dat er geen duidelijke verblijfsprocedure bestaat voor 'andere familieleden' van Unieburgers, zijn betoog in wezen neerkomt op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van zijn Pakistaans paspoort afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven, vereist de toepasselijke regelgeving dat de aanvrager een geldig inreisvisum voorlegt. Verzoeker toont niet aan dat zijn verwachting dat zijn Pakistaans paspoort afdoende was, rechtmatig was. Verweerder heeft niet meer gedaan dan hetgeen hem toekwam, met name de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag afgetoetst aan de relevante wettelijke bepalingen. De schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aanvaard.

Waar verzoeker nog bekritiseert dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een Marokkaans paspoort terwijl hij een Pakistaans paspoort heeft voorgelegd, merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging van 25 juli 2024 inderdaad een Pakistaans paspoort, geldig van 23 juni 2021 tot 23 juni 2026, heeft voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt daarentegen gemotiveerd *"Betrokkene legt bij de aanvraag een Marokkaans paspoort voor met een geldigheidsduur van 23.06.2021 tot 23.06.2026. In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat"*. Dit is echter niet meer dan een materiële vergissing die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast en houdt op zich niet in dat deze beslissing niet zou zijn gesteund op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont niet aan dat deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van zijn aanvraag om gezinshereniging of dat hij daar enig nadeel van heeft ondervonden. De vaststelling dat het voorgelegde paspoort geen geldig inreisvisum bevat, blijft immers overeind.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, dient het volgende te worden opgemerkt. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, werd artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn reeds omgezet in het Belgische interne recht en dit middels de invoeging van de artikelen 47/1 en volgende in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). *In casu* toont verzoeker niet aan dat de door hem geviseerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet en bovendien betreft het geen bepaling die op zich reeds voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Waar verzoeker meent dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend omdat hij met de referentiepersoon een bijzondere afhankelijkheidsrelatie heeft en zodat er geen afbreuk wordt gedaan aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU, kan de Raad hem niet volgen. Verzoeker heeft geenszins aangetoond dat tussen hem en zijn Spaanse neef een dermate grote afhankelijkheid zou bestaan dat de weigering van verblijfsrecht aan verzoeker zijn neef zou verplichten het grondgebied van de Unie te verlaten. Verzoeker en zijn neef zijn beiden meerderjarig en brengen geen enkel ander element aan dat zou wijzen op een afhankelijkheid waaruit meer dan de gewone affectieve banden tussen neven blijkt. *In casu* blijkt dan ook niet dat de thans bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat aan verzoekers neef als burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van de ingeroepen bepalingen en algemene beginselen aannemelijk te maken. Het eerste, tweede en derde middel zijn dan ook ongegrond.

2.5 In een vierde en laatste middel, gericht tegen de bevelscomponent, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn vierde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en zijn gezinsleven met de referentiepersoon en hun familie (en dit reeds van jongs af aan, hetgeen ook blijkt uit de overgemaakte stukken – het betreft een uitgebreide stukkenbundel waarin dit op afdoende wijze wordt aangetoond).

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij nochtans een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde nochtans aan dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, doch hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing!

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn levenspartner, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Het middel is dan ook gegrond."

2.6 Waar verzoeker opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste, tweede en derde middel. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Anders dan wat verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden bevel weldegelijk rekening gehouden met het door hem aangehaalde gezinsleven, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er gemotiveerd:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven."

Gelet op voorgaande motivering kan verzoeker niet worden gevolgd als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te weten het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert verzoeker nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Spaanse neef, de referentiepersoon. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden

dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift louter naar de reeds voorgelegde *“uitgebreide stukkenbundel waarin dit [het gezinsleven met zijn neef] op afdoende wijze wordt aangetoond”*. Echter moet de Raad verweerder bijtreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en de bestreden beslissing aldus geen inbreuk vormt op een mogelijk gezinsleven. Verzoeker maakt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Spaanse neef niet aannemelijk, gezien hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewoonlijke affectieve banden aantoont. Het loutere feit dat verzoeker steeds met zijn neef zou hebben samengewoond, volstaat daartoe niet.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Spaanse neef wordt niet aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN